

Dag allemaal, mijn naam is Nicoline Coenders. Ik ben partner van Richard en moeder van Jim*. De eerste 6 weken van 2013 zat ik in de Herberg.

Op 26 mei 2009 kwam mijn allergrootste wens uit: ik werd moeder van Jim! Intuïtief voelde ik dat er iets met Jim aan de hand was. Na enkele maanden bleek mijn gevoel te kloppen. Jim was zeer ernstig ziek maar de artsen konden niet achter de oorzaak komen. Twee zware jaren vol zorgen, vrees, hoop en wanhoop volgden. Voor het volledige verhaal verwijs ik naar de website die voor ons is gemaakt; www.stichtingvoorjim.nl. Op 9 november 2011 is Jim overleden. Totaal onverwacht.

Na het overlijden van Jim kwam ik in een neerwaartse spiraal terecht. De zorg die ik Jim tijdens zijn korte leven mocht geven, had veel van me gevergd. Ik kon op de been blijven door de liefde en dankbaarheid die Jim ons terug gaf. Opeens was het over... Jim was er niet meer... Ik raakte erg in mezelf gekeerd en zag niet in hoe en waarom ik nog door zou moeten gaan met mijn leven. Richard had een manier van verwerken die niet aansloot op mijn manier en hierdoor konden wij elkaar niet meer vinden. We wilden onze relatie niet opgeven en zochten hulp. Zo kwamen we bij een relatietherapeut. Al na een kwartier voelden zowel Richard als ik dat we bij het juiste adres waren. De therapeut werd geraakt door ons verhaal. Tijdens een tweede afspraak vroeg de therapeut aan me wat ik nodig had. Ik keek hem vragend aan. *"Als ik dát wist dan zat ik hier niet!"* Hij vroeg of ik behoefte had aan rust. *"Ja, natuurlijk maar hoe?"* De therapeut gaf me een paar adressen van herstellingsoorden en zei dat ik de websites maar eens moest bekijken.

Ik kwam op de site van de Herberg. Toen ik de ervaringsverhalen las, rolden de tranen over mijn wangen. Dit was voor mij het teken dat ik contact met de Herberg moest opnemen. We werden uitgenodigd voor een intake. Er was één punt waar ik vragen over had: Het uitgesproken christelijke karakter dat duidelijk op de website naar voren kwam. Van huis uit ben ik gereformeerd (PKN). Echter, ik deed er weinig mee. Zo ken ik nog maar een paar psalmen en verhalen uit de bijbel. Ik gaf aan dat als er psalmen werden gezongen, ik misschien niet mee zou kunnen en willen zingen. Vroeg me af hoe ze daar op de Herberg mee om gingen. Ik kreeg zo'n mooi antwoord: *"Juist omdat wij een christelijke achtergrond hebben, is iedereen welkom in de Herberg."*

En zo was het ook. Op woensdagmorgen bracht Richard me weg. Samen met nog 4 andere gasten kregen we uitleg over het programma op de Herberg. Daarna werden we naar onze kamers gebracht en konden we afscheid nemen van onze partners. Eind van de ochtend werden we verwacht in de kapel en daar werd er voor ons gebeden. De tranen rolden weer over mijn wangen... *Heer, U kent ons, U weet wat ons bezig houdt!* Ik moest wennen... de eerste week was zwaar voor me. Het programma van de Herberg overviel me. Vroeg opstaan, ontbijt, kapel, Bijbelstudie 3 keer in de week, creatieve activiteiten 3 keer in de week, koffie drinken, sporten, wandelen, eventuele corveetaken (waar je jezelf voor kon opgeven), gesprekken met je begeleider. *"Tjonge, ik kom toch voor mijn rust?!"* De tweede week ging het beter. Het volle programma bleek mee te vallen. Het bracht structuur. Zat je ergens mee dan kon je dit te allen tijde bespreken met je begeleider.

Waar ik niet aan kon wennen was het vele bidden, danken en zingen. Voor en na het eten, in de kapel, na de Bijbelstudie en 's avonds weer als afsluiting van de dag. Er werd geen tv gekeken, behalve de uitzendingen van Nederland zingt op zondag en de aankondiging dat Beatrix haar troon zou gaan afstaan.

Ik kon mij uitleven tijdens de creatieve uren. Wat vond ik dit leuk! Uit de Bijbelstudies kon ik halen wat op mij van toepassing was. Ik leerde dat ik met mijn verdriet, boosheid, en verdere emoties niet alleen stond. God was er ook voor mij! Een antwoord op mijn vraag waarom ons dit moest overkomen, heb ik niet gekregen en zal ik ook nooit krijgen. Wel heb ik na verloop van tijd het inzicht gekregen dat het de moeite waard is om door te gaan. Ik kon de mooie dingen van het leven weer ontdekken. Ik kwam

erachter dat ik in Richard een kanjer van een partner had! Iemand die zo zijn best voor mij had gedaan! Er kwam innerlijk veel meer rust in me. Ik geloof, dat dit gevoel is gekomen doordat ik de steun van God kon ervaren. Kan hier nog emotioneel van worden. Op woensdag en zondag ging ik altijd naar Barneveld; even naar het plekje van Jim waar ik voorheen iedere dag kwam. De zondag bleef ik thuis slapen en maandagochtend voor 10.00 uur was ik weer terug op de Herberg. Ik ervoer het leven buiten de Herberg als zeer hectisch. Het was zo ontzettend fijn om de gang van de Herberg weer binnen te lopen. De rust, veiligheid en geborgenheid omringden me. Op maandag was er afscheidsavond van gasten die weer zouden vertrekken. Deze avond werd altijd muzikaal ondersteund. Prachtig!

Zes weken in de Herberg waren voor mij genoeg. Ik was klaar voor die harde buitenwereld. Ondanks het feit dat het niet makkelijk zou zijn. Richard en ik hebben op de laatste dag een lange wandeling gemaakt in het bos achter de Herberg. We evalueerden de voorgaande 6 weken en maakten afspraken naar de toekomst toe. We konden van elkaar op aan en verlangden weer terug naar elkaar. Jim namen we mee in ons hart, voor altijd!